Одно лиш літо в дар уділіть мені,
Одну ще осінь пісні для спілої,
Щоб серце, чаром гри солодким
Сите, охочіше вмерло потім.

Душа, що право божеське їй в житті
Не сталось, в Орку також сутнітиме,
Але якщо святе, що в серці
Маю я, вірш мій мені удався,

Тоді приходь, о тише Елізію!
Я згоден буду, навіть як ліра вслід
Мені не піде; раз один я
Жив, як боги — і не треба більше.